

LBRIS

Private Scandals

Nora Roberts

Copyright © 1993 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate



Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Rivalitate
Nora Roberts

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Rivalitate / Nora Roberts
trad. din lb. engleză: Diana Țuțuianu -
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8569-8

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111

We know
books

NORA ROBERTS

Rivalitate

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

LITERA
București

capitolul 1

Chicago, 1990

- În cinci, patru, trei...

Deanna zâmbi spre cameră în decorul pentru *Midday News*, știrile de la miezul zilei.

- Invitatul nostru de astăzi este Jonathan Monroe, un scriitor local care a publicat de curând o carte intitulată *Vreau ce este al meu*. Ridică volumul subțire de pe măsura rotundă dintre scaune, înclinându-l spre Camera Doi. Jonathan, ai pus ca subtitlu al acestei cărți „Egoismul sănătos”. Ce te-a inspirat să scrii despre o trăsătură de caracter pe care majoritatea oamenilor o consideră un defect?

- Ei bine, Deanna..., începu el, râzând ușor. Era un bărbat mic de statură, cu zâmbet strălucitor și care asuda din greu sub lumina reflectoarelor. ... Eu am vrut ce era al meu.

Era un răspuns bun, dar era clar că omul nu avea să spună mai multe dacă nu era îmboldit.

- Și cine nu vrea ce e al lui, dacă e să fim cinstiți? replică ea, încercând să-l facă să se simtă mai destins prin această remarcă. Jonathan, afirmă în cartea ta că acest egoism sănătos este înăbușit la copii de părinți și educatori.

- Așa este.

Zâmbetul lui înghețat, strălucitor rămase la fel în timp ce în ochi i se citi panica. Deanna își schimbă ușor poziția, punându-și mâna peste degetele lui țepene, în afara razei de filmare a camerei. Ochii îi radiau interes, atingerea arăta susținere.

– În opinia ta, faptul că adulții le cer copiilor să-și împartă jucăriile creează un precedent nenatural, continuă ea, strângându-l încurajator de mână. Nu ți se pare că această idee de a împărți este una dintre formele de bază de politețe?

– Absolut deloc.

După care începu să îi spună și de ce. Și, deși explicațiile părură inițial poticnite sau dezlânate, ea reuși să remedieze senzația, ghidându-l până la capătul celor trei minute și cincisprezece secunde de emisiune.

– Am vorbit despre cartea *Vreau ce este al meu*, de Jonathan Monroe, spuse ea spre cameră, încheind interviul. Disponibilă în librării acum. Îți mulțumesc că ai venit, Jonathan!

– Plăcerea a fost de partea mea. Și un ultim anunț: în momentul de față, lucrez la a doua mea carte, *Dă-te din calea mea, eu am fost primul aici*. Este despre agresiunea sănătoasă.

– Mult succes! Ne întoarcem imediat cu restul știrilor de prânz.

Odată ce ieșiră din direct și intrară reclamele, ea îi zâmbi lui Jonathan.

– A mers foarte bine. Mulțumesc pentru participarea la emisiunea mea!

– Sper că m-am descurcat. În momentul în care i se scoase microfonul, Jonathan își luă batista ca să-și șteargă fruntea. A fost prima oară când am apărut la televizor.

– Te-ai descurcat foarte bine. Cred că asta va genera un deosebit interes local față de cartea ta.

– Chiar?

– Absolut. Vrei să semnezi asta pentru mine, te rog?

Zâmbind din nou, el luă cartea și pixul pe care i le întinse femeia.

– Numai datorită ție mi-a fost atât de ușor, Deanna. Am avut un interviu la radio azi-dimineață. Iar DJ-urile nici măcar nu a citit descrierea cărții de copertă.

Ea luă cartea cu autograf și se ridică. Deja gândurile îi erau îndreptate, la fel ca întreaga energie, de altfel, spre pupitrul știrilor, aflat de partea cealaltă a studioului.

– Mda, normal că asta a îngreunat lucrurile. Mulțumesc încă o dată, spuse ea întinzându-i mâna. Sper să revii cu următoarea carte.

– Mi-ar plăcea.

Dar ea plecase deja, strecurându-se cu abilitate printre grămezile de cabluri, pentru a-și ocupa locul în spatele pupitrului, pe platoul amenajat pentru știri. Și, după ce băgă cartea sub pupitru, își prinse microfonul la reverul costumului roșu pe care-l purta.

– Alt țicnit.

Comentariul venit din partea coprezentatorului ei, Roger Crowell, era absolut tipic.

– A fost foarte drăguț.

– Ție toată lumea ți se pare foarte drăguță.

Zâmbind, Roger se uită în oglinjoara pe care o avea în mână, aranjându-și cravata pentru ultima oară. Avea o figură potrivită pentru cameră – matură, care inspira încredere, cu părul ruginiu ușor încărunțit pe la tâmples, adăugând și mai mult la impresia aceasta.

– Mai ales țicniții.

– De asta te iubesc, Rog.

Ceea ce îi făcu pe cei din echipa tehnică să rânjească ori chiar să izbucnească în râs. Iar dacă Roger răspunse ceva la replica asta, nu se auzi din pricina regizorului de emisie care le făcu semn că era timpul. În vreme ce prompterul începu să deruleze textul, Roger zâmbi la cameră, potrivindu-și tonul pentru a anunța nașterea unei perechi de tigri gemeni la grădina zoologică.

– Asta-i tot pentru știrile de prânz. Rămâneți cu noi pentru *Let's Cook!* Sunt Roger Crowell.

– Iar eu sunt Deanna Reynolds. Pe mâine!

Muzica de final îi gădilă plăcut urechea în care avea casca, și Deanna se întoarse zâmbind spre Roger.

– Ești, de fapt, un tip foarte sensibil, prietene. Ai scris tu singur materialul despre tigrișori. S-a văzut amprenta ta de la o poștă.

Bărbatul se înroși ușor, dar se eschivă.

– N-am făcut decât să le dau ce așteaptă de la mine, iubito.

– Și am ieșit.

Directorul de emisie își dezmoști spatele.

– Bună treabă, fraților!

– Mulțumim, Jack!

Deanna deja își scotea microfonul.

– Hei, vrei să mergem să mâncăm ceva?

Roger era mereu gata să mănânce și își contracara relația de dragoste cu mâncarea cu cea pe care o avea cu antrenorul său personal. Nu aveai cum să ascunzi kilogramele de ochiul nemilos al camerei de filmat.

– Nu pot. Am o treabă.

Roger se ridică. În partea de jos a sacoului albastru, de vară, absolut impecabil, i se vedeau niște bermude în culori turbate.

– Nu-mi spune că e pentru teroarea din Studioul B.

O umbră de ușoară enervare întunecă pentru o clipă privirea femeii.

– Bine, nu-ți spun.

– Hei, Dee, zise Roger prinzând-o din urmă la marginea platoului. Nu te supăra!

– Nu am spus că m-am supărat.

– Nici nu trebuie. Coborâră împreună unica treaptă lată ce despărțea platoul elegant de dușumeaua de lemn brăzdată de urme, ocolind cu grijă camerele și cablurile. Împinseră împreună ușile studioului. Ești supărată. Se vede. Mereu se vede când îți apare ridul ăla între sprâncene. Uite! O trase de braț în cabina de machiaj. Și, după ce aprinse luminile, rămase în spatele ei, cu mâinile pe umerii ei și privirea îndreptată spre oglindă. Vezi, e în continuare acolo.

Cu o mișcare calculată, ea își șterse ridul ăla cu un zâmbet.

– Eu nu văd nimic.

– Atunci, lasă-mă pe mine să-ți spun ce văd. Fata din visul oricărui bărbat. Șansa la o partidă de sex pe cinste.

Când ea se încruntă enervată, el zâmbi și mai larg.

– Așa se vede, puștoaico. Ochii ăia mari, frumoși și încrezători și niște piersici și frișcă. Ceea ce nu reprezintă deloc o calitate de neglijat la un jurnalist de televiziune.

– Dar cum rămâne cu inteligența? ripostă ea. Talentul la scris, intuiția, curajul?

– Vorbim despre impactul vizual. Un zâmbet apăru și dispăru instantaneu de pe buzele lui, adâncindu-i liniile de expresie din jurul ochilor. Nimeni din televiziune nu ar fi îndrăznit să le numească riduri. De exemplu, ultima tipă pe care am avut-o coprezentator era o prăjiturică. Coafată impecabil și cu dinții ca de porțelan. Era mai preocupată de genele ei decât era să încerce să preia inițiativa.

– Iar acum, citește știrile la al doilea canal TV ca importantă din Los Angeles.

Ea știa cum funcționa afacerea asta. O, da, știa foarte bine. Dar asta nu însemna că trebuia să fie și de acord.

– Se zvonește că este pregătită pentru rețeaua națională.

– Așa-i în tenis. Mie, personal, îmi place să am la pupitru pe cineva care are și creier, dar să nu uităm ce suntem noi.

– Credeam că suntem jurnaliști.

– Jurnaliști de televiziune. Tu ai o față care parcă a fost făcută special pentru camera de luat vederi, și pe ea se vede tot ce gândești, tot ce simți. Singura problemă este că și în afara platoului de filmat este fix la fel, iar asta te face vulnerabilă. O femeie precum Angela ronțăie fetițe drăguțe de la țară, ca tine, la micul dejun.

– Nu sunt de la țară.

AVEA VOCEA SEACĂ PRECUM ALBIA UNUI RÂU ÎN MIJLOCUL UNUI TERITORIU ARID.

- Ai fi putut fi. O strânse amical de umeri. Cine e prietenul tău, Dee?

Ea oftă, dându-și ochii peste cap.

- Tu ești, Roger.

- Păzește-ți spatele de Angela!

- Uite ce este, știu că are reputația unei femei temperamentale...

- Are reputația unei nemernice cu inima de piatră.

Trăgându-se de lângă Roger, Deanna desfăcu o cutie cu demachiant ca să-și îndepărteze fardurile. Nu îi plăcea să-și știe colegii porniți unul împotriva altuia, lup-tându-se pentru a petrece timp alături de ea, și nici nu îi plăcea să se simtă presată să aleagă între ei. Îi fusese suficient de dificil să jongleze cu responsabilitățile pe care le avea în redacția de știri și pe platoul de filmare și cu serviciile pe care i le făcea Angelei. Și, la urma urmei, era vorba doar despre niște favoruri și-atâta tot. Pe care le făcea în bună măsură în timpul ei liber.

- Eu nu pot spune decât că a fost foarte drăguță cu mine. Îi place prestația mea de la *Midday News* și de la emisiunea mea, *Deanna's Corner*.

- Te folosește.

- Ba mă învață, îl corectă Deanna, aruncând în coș tampoanele, de bumbac cu care se demachiasc. Avea mișcări iuți, și se vedea că-i intraseră în automatism. Așa că nimeri fix în centrul coșului, ca un aruncător versat. Există un motiv pentru care emisiunea Angelei este considerată cea mai tare de pe piață. Mi-ar fi luat ani întregi să învăț din mers elementele esențiale ale meseriei asteia, iar de la ea le-am prins în doar câteva luni.

- Și chiar crezi că e dispusă să împartă poziția de câștigător cu tine? Să-ți dea și ție o bucată din tortul ei?

Ea se îmbufnă o clipă, căci, desigur, voia și ea o bucată. O bucată mare și bună. Mă rog, era vorba despre un egoism sănătos, se gândi amuzată.

- Nu e ca și cum aș fi în competiție cu ea.

- Nu încă. Dar el știa bine că avea să intre în competiție cu ea. Îl mira faptul că Angela nu detectase ambiția nemărginită ce mocnea în adâncul ochilor Deannei. Pe de altă parte, cugetă el, prea mult ego te putea orbi. Știa prea bine asta. Uite un simplu sfat prietenesc: nu-i da muniție împotriva ta.

O mai măsură o ultimă oară din priviri, în timp ce Deanna își termina machiajul discret, de stradă. Poate că era naivă, își spuse el, dar era și foarte încăpățânată. Se vedea din expresia gurii ei, din unghiul în care îi era înclinată bărbia.

- Am niște chestii de lipit la decor, spuse și o trase ușor de păr. Ne vedem mâine!

Rămasă singură, Deanna începu să bată ușurel darabana cu creionul dermatograf în masa de machiaj. Nu trecuse cu totul cu vederea spusele lui Roger. Fiindcă era o perfecționistă, fiindcă știa ce să ceară și cum să primească ceea ce cerea, tot ce era mai bun pentru emisiunea ei, de altfel, Angela Perkins avea reputația de femeie dură. Și cu siguranță atitudinea aceasta îi folosise. După șase ani de când se afla în trust, emisiunea Angelei era, de mai bine de trei ani, pe primul loc în audiențe. Cum și emisiunea Angelei, și *Midday News* erau transmise de la studiourile CBC, Angela reușise să exercite ceva presiune pentru a elibera o parte din timpul atât de ocupat al Deannei. Era la fel de adevărat că fusese întotdeauna foarte drăguță cu Deanna. Îi arătase prietenie și disponibilitatea de a-i împărtăși lucruri, fapt extrem de rar în lumea foarte competitivă a televiziunii. Oare era naivă să aibă încredere în atitudinea asta deschisă? Deanna considera că nu. Dar nu era nici atât de prostuță să-și închipuie că genul acesta de atitudine era mereu răsplătită.

URBIS | We know books

Gânditoare, luă peria pe care îi era scris numele și o trecu de câteva ori prin părul ei negru, până la umeri.

În lipsa machiajului încărcat, necesar pentru luminile reflectoarelor și pentru camere, pielea îi era albă, ca de porțelan, contrastând dramatic cu părul-i bogat și negru ca smoala și ochii ușor oblici. Și, ca să sporească impresia aceasta dramatică, își dăduse pe buze cu un ruj intens, trandafiriiu.

Mulțumită, își strânse părul la spate într-o coadă de cal din două mișcări simple din încheietură. Nu avea de gând să intre în competiție cu Angela. Deși spera să folosească ceea ce învăța pentru a avansa în carieră, ceea ce voia era să aibă și ea un loc al ei în rețea, într-o bună zi. Poate o slujbă la faimoasa emisiune pe subiecte sociale 20/20.

Și nu era cu totul și cu totul imposibil să poată să-și extindă segmentul ocupat acum de *Deanna's Corner* la știrile de la prânz și să-l transforme într-un talk-show care să fie numai al ei. Dar nici așa nu s-ar fi putut spune că se află în competiție cu Angela, regina pieței media.

Anii '90 erau deschiși pentru tot felul de formate și de emisiuni. Dacă era să aibă succes, asta se datora în bună măsură faptului că învățase de la o adevărată maestră. Și mereu avea să-i fie recunoscătoare Angelei pentru asta.

- Dacă nemernicul ăla crede că o să fac sluj la comanda lui, o să aibă o surpriză cât se poate de neplăcută, spuse Angela Perkins aruncându-i o privire cruntă producătorului, a cărui reflexie se vedea în oglinda din cabina ei. A fost de acord să vină în emisiune ca să-și facă reclamă noului album. Trebuie să fim chit, Lew. Noi îi garantăm expunere la nivel național, așa că ar face bine să răspundă și el dracului la niște întrebări despre acuzațiile de evaziune fiscală la adresa sa.

- Dar nu a spus că nu va răspunde, Angela.

Durerea de cap pe care Lew McNeil o simțea localizată undeva în spatele ochilor era în continuare surdă, suficient încât să-l facă să sperie că avea să treacă în curând.

- A zis doar că nu va putea da răspunsuri prea exacte câtă vreme dosarul este încă în fază de cercetări. A spus că ar aprecia dacă te-ai putea concentra asupra carierei lui.

- Nu aș fi unde sunt astăzi dacă aș lăsa un invitat să-mi dicteze ce să fac și ce să nu fac la emisiune, nu? Mai înjură o dată, cu patos, după care se răsuci pe scaunul cu rotile ca să se răstească la coafeză. Mai trage-mă o dată de păr, draguță, și o să-ți bag bigudiurile alea pe gât.

- Îmi pare rău, domnișoară Perkins, dar aveți părul prea scurt.

- Fă-l odată!

Angela își studie reflexia în oglindă și în mod deliberat își relaxă trăsăturile. Știa cât era de important să-și relaxeze mușchii faciali înainte de o emisiune, indiferent de cât de crescut era nivelul adrenalinei. Camera vedea și accentua fiecare rid și fiecare linie, la fel cum ar fi făcut-o o femeie pe care nu ai mai văzut-o de ani buni și cu care te întâlnești să iei masa. Așa că inspiră adânc, închizând ochii o clipă, sugerându-i prin asta producătorului să-și țină gura. Iar când îi deschise din nou, erau limpezi și senini, ca niște diamante albastre, strălucitoare, înconjurare de gene mătăsoase.

Și zâmbi când coafeza îi pieptănă părul în sus, formând un fel de halou blond, ondulat, în jurul capului. Era o pieptănătură care o prindea, decise Angela. Sofisticată, fără a fi amenințătoare. Șic, fără a părea studiată. Verifică felul în care arăta din toate unghiurile înainte de a încuviința din cap.

- Arată super, Marcie, spuse ea afișând zâmbetul acela larg și copleșitor la care se pricepea atât de bine, făcând-o pe coafeză să uite amenințarea de mai înainte. Mă simt cu zece ani mai tânără.

- Arătați minunat, domnișoară Perkins.

– Datorită ție. Relaxată și satisfăcută, se jucă cu șiragul de perle de cultură pe care îl avea la gât. Și, cum e noul bărbat din viața ta, Marcie? Se poartă frumos cu tine?

– E extraordinar, răspuse Marcie zâmbind și pulverizând o cantitate generoasă de fixativ deasupra capului Angelei, pentru a conferi rezistență coafurii. Cred că e posibil ca el să fie alesul.

– Bravo ție! Dacă îți face necazuri, să-mi spui, zise ea făcându-i cu ochiul. Îl pun eu la punct.

Izbucnind în râs, Marcie se trase înapoi.

– Mulțumesc, domnișoară Perkins. Mult succes în dimineața aceasta!

– Mm-hmm. Acum, Lew... Zâmbi și ridică mâna, prinzând-o pe a lui. O strânse încurajator, feminin, prietenește. Nu-ți face griji! Nu trebuie decât să-i faci pe plac invitatului nostru până când intrăm în direct. De restul mă ocup eu.

– Vrea cuvântul tău, Angela.

– Drăguțele, dă-i ceea ce vrea! Izbucni în râs, iar durea de cap a lui Lew se transformă pe loc într-o migrenă devastatoare. Nu-ți mai face atâtea probleme!

Se aplecă în față ca să scoată o țigară din pachetul de Virginia Slims de pe măsuta de toaletă. Aprinse bricheta de aur cu monogramă, un cadou de la al doilea ei soț. Trase un fum și-l suflă elegant în sus.

Lew se cam înmuiase, se gândi ea – și pe plan personal, și profesional. Deși era îmbrăcat la costum și cravată, după cum dicta codul vestimentar impus de ea, avea umerii aduși în față, ca și cum ar fi fost trași în jos de abdomenul din ce în ce mai proeminent. Și părul i se rărise, observă ea, și era din ce în ce mai cărunt. Iar emisiunea ei era bine cunoscută pentru energia și ritmul alert în care se desfășura.

Nu îi plăcea să aibă un producător care arăta precum un moșuleț îndesat.

– După atâta amar de ani, Lew, ar trebui să ai încredere în mine.

– Angela, dacă îl ataci pe Deke Barrow, ne va fi foarte greu să asigurăm participarea altor celebrități la emisiune.

– Ei, rahat! Abia așteaptă să aibă șansa să apară la emisiunea mea. Își mișcă țigara în aer ca pe o lance. Vor să le fac reclamă filmelor, și aparițiilor în seriale, și cărților, și albumelor, și cine știe ce mama dracului mai fac, ca să nu mai vorbim că vor să le fac publicitate și vieții lor amoroase. Au nevoie de mine, Lew, fiindcă știu că în fiecare zi milioane de oameni deschid televizorul să-mi vadă emisiunea. Zâmbi în oglindă și fața îi zâmbi înapoi, drăguță, calmă, distinsă. Să mă vadă pe mine.

Lew lucra cu Angela de mai bine de cinci ani și știa exact cum trebuia să gestioneze o dispută. Bătu în retragere.

– Nu neagă nimeni acest lucru, Angela. Tu însăși ești emisiunea aia. Eu doar cred că ar trebui să ai grijă cu Deke, să te porți un pic cu mânuși cu el. E de mult timp pe scena muzicii country, și această revenire a fost întâmpinată cu mult entuziasm de o grămadă de fani.

– Lasă-l pe Deke în seama mea, răspuse ea zâmbind în spatele vălului de fum. Voi fi foarte sentimentală.

Luă cartonașele cu însemnări pe care Deanna le terminase de organizat la 7.00 dimineața. Era un gest cât se poate de clar că îl expedia, așa că Lew clătină din cap. Fata aia era bună, își spuse în sine ei. Foarte bună, meticuloasă.

Foarte utilă.

Gânditoare, Angela mai trase o ultimă dată din țigară, înainte de a strivi chiștocul în scrumiera de cristal de pe măsuta de toaletă. La fel ca întotdeauna, fiecare borcânel, fiecare tub, fiecare pensulă erau aliniate și frumos ordonate. Mai era o vază cu două duzini de trandafiri roșii care îi erau livrați în fiecare dimineață